Limitele infailibilității sfinților și inspirația divină
Nu există un sfânt infailibil, ci doar un ghid sigur.

al Părintelui G. Metallinos

Fost decan al Facultății de Teologie a Universității din Atena

Transcrieți o porțiune de discurs

Sursă: Fragment dintr-un discurs al părintelui G. D. Metallinos, ținut la Biserica Sfântul Antipa din Goudi, pe 11.08.2007. Răspunsul părintelui Georgios la întrebarea: „Este Sfânta Biblie infailibilă? Și dacă nu, ce fel de erori poate conține?”

Am spus de multe ori că Biblia nu este o carte științifică în sensul științei pe care o folosim (paleontologie, antropologie etc.).

Primul capitol al Genezei prezintă, în Duhul Sfânt, cursul universului. Al lumii create, al creației. Și există mulți mari oameni de știință care spun că, dacă aș vrea să descriu cursul lumii, aș folosi cele 10-15 rânduri ale Genezei. Dar nu explică mecanismele fizice. (Big Bang-ul, tot restul, dacă există ceva), Sfânta Biblie nu le menționează, pentru că nu acesta este scopul ei.

Scopul Bibliei este să ne spună că întreaga lume, întregul univers, începe cu voința lui Dumnezeu, este o creație a lui Dumnezeu, cea mai perfectă creație este omul, vârful creației, regele creației și este condus spre mântuire, adică spre deoze. Lumea, ca materie, este sfințită, iar omul, ca unitate material-spirituală, material-psihică, trup-psihică, este îndumnezeit. El devine zeu prin har. Acesta este scopul Bibliei.

Din acest motiv, fiecare scriitor, de la Moise la profeți sau la părinții apostolici, folosește imaginea lumii (imaginea lumii) epocii.

Vasile, cu discursurile sale din Hexaimero (Marele Vasile), a atins culmi, într-adevăr, și atinge multe probleme ale timpului nostru și oferă

răspunsuri. Dar Dumnezeu nu vrea ca Vasile să vorbească în limba lui Einstein, Heisenberg etc. Aceasta este o prostie. Suntem interesați de spiritul Marelui Vasile și de modul în care înțelege el creația și cursul, evoluția, dacă vreți, a lumii. (Nu în sensul darwinist, ci în cursul pe care îl urmează universul și în special pământul).

Am găsit una dintre acuzațiile aduse lui Hristostom (punctul pe care vi l-am spus este o contradicție), pe care unii oameni o spun acolo, în Davlos (totul începe cu Davlos și este canalizat în aproximativ 30 de reviste, despre care Dumnezeu știe, „o rușine și o risipă de bani publicate de Tyrus". Să le fie oamenilor bine). Și îl acuză pe Hristostom că consideră lumea plată, pământul, și că avem un arc, lucru spus pe vremea lui. Ceea ce contează este că era „ la zi ", adică pe vremea lui știa ce spune Știința. Așa cum astăzi Giannaras știe ce spune Știința. Christos Giannaras a scris o introducere la Apologetică, ceea ce arată că cunoaște foarte bine problemele științifice ale timpului nostru.

Sau vorbitorul în acest moment, până la un punct, pentru că eu studiez cărți de astrofizică, fără formule, rămân în conținut (adică în teorie) și în unele lucruri pe care se întâmplă să le știu. Nu înseamnă că sunt astrofizician! Și așa? Dar, la fel fac și părinții.

Pentru că aveau o minte obosită. (Știți, păcatul întunecă mintea. În timp ce puritatea inimii dă strălucire intelectului unei persoane).

Am mai spus (am omis ceva, subliniez din nou: „Un sfânt prost, nu există așa ceva"). Pe când, tu te-ai dus la Părintele Paisie, care nu avea studii superioare, la Părintele Porfirie, sau astăzi la Părintele Efrem. Du-te în Arizona, al cărei ochi strălucește (nu ca al lui Venizelos, adică cu răutate, ci strălucește cu har spiritual (și nu înseamnă că votez pentru Papandreou, o spun de dragul unei glume. Are ochi de pisică, care sclipește noaptea, sau de tigru. Ochiul lui. Omul poate fi un înger, nu știu. Nu mă înțelege greșit. Am spus-o în glumă, dar îți vei găsi necazul uneori, Papa-Giorgis).

Uită-te la Părintele Efrem. Nu există așa ceva ca un sfânt prost sau un om spiritual. De aceea se spune că copiii care duc o viață spirituală sunt primii elevi la școală. Ca elevi. Noi îi numim „spasme". Una e să o facă din boală și alta e să o facă din dragoste de a învăța. Înțelegi? În loc să-și petreacă timpul cu altceva (nu o voi spune acum), își petrece timpul studiind.

Sfinții cunosc limbajul timpului lor și, prin urmare, întâlnim erori științifice. Care nu sunt erori. Sunt precedentele timpului nostru.

Nu se poate considera că Einstein greșește dacă în 100 de ani teoria sa nu este complet răsturnată și ni se spune altceva. Vom spune că Einstein a fost un prost? Asta putea spune și asta a și spus.

Astfel de erori există. Erorile spirituale, în ceea ce privește mântuirea omului, nu există. De aceea, sfinții, care au atins iluminarea și îndumnezeirea, sunt numiți ghizi infailibili către mântuire. Nu infailibili. Nu există niciunul infailibil. Doar Dumnezeu este infailibil.

Un șofer credul, adică.

Ne-am dus odată la părintele Paisie. Și spunea niște inexactități istorice. Poate că a făcut-o ca să ne prindă în capcană. Părintele Gontikakis spune că ar fi putut să o facă ca să te deruteze, să vadă cum vei reacționa sau ca să te facă să realizezi.

Și erau niște tineri absolvenți, și chiar studenți, cam treizeci, și un profesor din Canada, un academician și Papa-Georgis. Și copiii au început să se șovăie. Le spun: „Copii, vă voi explica mai târziu. Părintele meu, ce aveți să ne spuneți despre viața spirituală?”

Părintele Paisie a zâmbit și, după o vreme, ridicându-se, a venit și mi-a sărutat mâna. Părinte Paisie. Pentru că el era călugăr, eu sunt prezbiter, am preoția. Dar înțelegeți cum m-am simțit. Mi-am pierdut imediat controlul. A vrut să-mi spună: „Spune-o bine”.

Și apoi i-am dus pe copii jos să meargă la Iveron (dacă îmi amintesc bine), și le-am spus: „Uitați-vă, copii, nu am venit ca el să ne dea o lecție de fizică, chimie, istorie. Veți învăța aceste lucruri la Universitate. Spiritual, am venit să-i punem întrebări. Și atunci copiii s-au liniștit. Pentru că cineva spunea: „Dar aceste lucruri nu sunt adevărate!” Și le-am spus: „E vina voastră că ați venit să-l întrebați pe părintele Paisie, despre vulcani, știu, și despre funcționarea mărilor, și despre tsunami-uri, etc.

Hai să coborâm:

Sfântul știe imediat. Sfântul, spune Pr. Romanidis, pe bună dreptate, „Sfântul cunoaște scopul creațiilor, dar nu și esența lor”. Adică, el

cunoaște un mineral, ce scop are și de ce există. Dar nu cunoaște esența mineralului. Omul de știință știe asta. De aceea nu există un conflict a priori între credință și știință. Conflictul apare atunci când există o împletire. Una intră în cealaltă.